

Tokos Bianka

SZITÁR TANÁRNŐNEK

sötétben

mindig találsz valamit, aminek
nincs anyaga, így jelentése sem
mint az esőcseppek
vagy az elgurult szavak
az ide-oda billenő
tanácsok, a tanácstalanság
ezekhez közeledik lassan,
egymásra rakódó mondatoknak
álcázva magát: a rögzítés
most csak hiány van
amit soha nem sejtettünk
mozgás
változó erősségű remegést
lehet érezni a távolból
mások csak gyorsan becsukódó
ablakot látnak
nekünk egy összetett
szépen függönyözött ablakról
esett le hirtelen
a védőréteg

ébresztés

csak kis lépésekben lehet
kilépni minden ajtón,
mint amikor valaki úszni tanul,
minden mozdulatot külön kell megtanulni,
hogy aztán már ne is emlékezzünk rájuk
csak azokká a vonalakká váljunk a vízben
amik mindig is lenni akartunk

most vissza kell fejtened a vonalat,
fel kell fedezni minden lépést,
hogy minél tovább tartson,
hogy ne jöjjön el a vége,
figyelni, hogy hosszúra nyúljon
a pontok ébresztése

be kell laknod az összeset,
s ha mindenhol ott vagy
csak meg kell tartanod

és meg kell nyugodni
ahogy az úszó kitergetett ruhái nyugszanak meg,
amikor a szél emlékezik vissza minden vonalra
a vonal minden pontjára
és lecsillapítja az anyagot